

עולים כיתה פרק 28- החופש הגדול

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: החופש הגדול, כמה גדול הוא? החופש הגדול, חודשים וחצי מתוך 12 חודשים, תעשו חישוב, חמישית מהשנה יש לילדים חופש. אבל מה שיותר חשוב, לעניין הפודקאסט הזה, חמישית מהשנה יש למורות ולמורים חופש, יש מי שיגידו שזה נתון שערורייתי, אז כדי לדון בנושא, הבאתי מורה ותיקה, אבל לא ותיקה מדי, כדי לבדוק מה עושות המורות בחופש הגדול, האם הוא באמת נחוץ, ועד כמה חשוב שיהיה כל כך ארוך, חמישית מהשנה.

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על החופש הגדול, ועל עבודת המורה, אני שמח לארח היום את כרמית נאור קוית.

כרמית הייתה עורכת דין, ובשנת 2015 החלה את לימודיה בתוכנית אם טיץ', במסלול הוראת אזרחות. כיום היא מורה לאזרחות, ומחנכת בחטיבת הביניים "עתידיים" בחולון, ומשמשת גם כרכזת פדגוגית בבית הספר, היי כרמית תודה שבאת.

כרמית: היי, כיף להיות פה.

קובי: בואי נתחיל בהתחלה. כרמית איך הגעת להוראה?

כרמית: האמת שממש במקרה.

קובי: זה ממש קטע. זה כזו תשובה שכיחה.

כרמית: כן, תיארתי לעצמי שכולם עונים את זה. יצאתי לחופשת לידה, אחרי הילד השני שלי, והרגשתי שלא בא לי לחזור לעשות את מה שעשיתי, עד לאותה נקודה, ושאני צריכה שינוי. עבדתי בחברה ממשלתית כעורכת דין, החברה הייתה לקראת סגירה, היה לה איזשהו דד ליין, וחיפשתי ככה כיוון. לא כל כך התחשק לי לעבוד במשרד פרטי, ואז אמא שלי, שאז הייתה סייעת בבית הספר בכרמיאל, שממש אני מגיעה, אמרה לי: "תראי יש מלא מורות צעירות, ומה זה נחמד להן, והן מרוויחות נחמד, והשעות נוחות, אולי תעשי את זה?" אני נחרדתי מהמחשבה, ממש מילולית, אמרתי "אין סיכוי שאני הולכת ללמד", אבל זה נשאר בראש, וככה התבשלתי והתבשלתי, עד שיום אחד קמתי בבוקר ואמרתי: "את זה אני הולכת לעשות" וזה היה ממש ככה, ברגע האחרון. אני זוכרת צלצלתי לסמינר, בדקתי, "מה זה, יש לנו יום מיונים אחרון" היה איזה ראיון כזה, עם מפגש קבוצתי, יום אחרון, "תגיעי וזהו" וככה זה קרה, ומיד התחלתי.

קובי: אז אחרי 5 שנים, ספרי על חווית ההוראה, איך זה להיות מורה? איך את מסכמת 5 שנים?

כרמית: אז תמיד ששואלים אותי את השאלה הזאת, אני אומרת זו עבודה קשה בטירוף, אבל מספקת מאוד, וככה אני מרגישה כמעט כל יום. זה מעניין, כל יום הוא יום בפני עצמו, יום חדש, אתה מגיע בבוקר, אתה לא יודע איך היום הזה הולך להתפתח, והוא תמיד מתפתח, אבל העבודה התקשורת עם התלמידים בעיקר, אני עכשיו אשים בצד את התפקיד, אבל ככה העבודה החינוכית, וההוראה עצמה היא מאוד מאוד מספקת, אתה נכנס לעולם שלהם ואתה ממש חי וגר בעולם שלהם, וזה משהו שממש ממלא אותי, זה כאילו הפיפס שהיה לי חסר בעבודה כעורכת דין, משהו שממלא את הלב, שככה עושה מעבר, וזה בדיוק זה הם מכניסים אותי לעולם שלהם, ואני שותפה מאוד מאוד משמעותית בחיים שלהם.

קובי: אבל יחד עם זה, אמרת שכאילו שני הצדדים גרים ביחד, גם הסיפוק, וגם הקושי הזה, זה כל יום, כל יום, הוא קשה.

כרמית: הקושי הזה הוא כמעט כל יום, הוא מתבטא בכל מיני, יש לו כל מיני פנים, זה יכול להיות קושי של עומס, זה יכול להיות קושי, כי עכשיו התמודדתי עם אירוע ספציפי, שהיה לי קשה להכיל, אם זה אירוע משמעותי, או חברתי, או רגשי, והיו לי, היו משברים גם של תלמידים, השפיעו עלי, אז הוא ממש מתבטא בכל מיני אופנים. זה כמעט כל יום, זה כמעט כל יום, כי אני חושבת שאין כמעט ימים,

שאני חוזרת הביתה, ואני לא ככה נושמת עמוק, ואומרת, אוקי היום הזה נגמר, אפשר לחזור לחיים שלי.

קובי: ואז, איך באים מחר בבוקר? זאת אומרת, זה נשאר לך, איזה כוח למחר בבוקר?

כרמית: כן. זה נשמע קלישאתי, אבל זה על לזכור את הצד השני, פשוט להגיד, אוקי מחר יום חדש, לעשות איזה ריסט במוח, לחשוב איך אני מתמודדת עם מה שהיה עד עכשיו, איך עושים טוב להמשך וזהו, פשוט מתחילים את היום.

קובי: אבל זה לא קצת מטריד, איך התפתח היום? כאילו נגיד את באה כעורכת דין, את באה למשרד, אז כאילו מה כבר יכול לקרות, ואת מגיעה לבית ספר, אז זה לא איזה חשש כזה, שכל יום את נכנסת בוואי מה יקרה היום?

כרמית: תיארת בדיוק את הסיבה שבגללה לא רציתי להמשיך להיות עורכת דין, כי הייתי מגיעה כל יום למשרד, וזה היה נראה בדיוק אותו דבר, לא?

קובי: אבל כאילו נורא נעים ורגוע, וכאילו ביטחון כזה לא?

כרמית: לא. זה משעמם, זה לא מספק. זה לא מעניין, הייתי שמחה אם היו פחות אירועים, והיה קצת יותר קו ישר, אבל עדיין זה יש, זה מה שעושה את העניין, זה נחמד.

קובי: ספרי למאזינות ולמאזינים שלנו, משהו שהם לא יודעים על עבודת המורה, או המורה, במאחורי הקלעים, של העבודה שלך.

כרמית: וואו, אני חושבת שהרבה אנשים שלא עוסקים בהוראה, לא מבינים כמה יש, מעבר להיכנס לכיתה וללמד תלמידים, להגיד להם "היי תלמידים יקרים, היום לומדים אזרחות", זה לא זה, יש הרבה עבודה מאחורי הקלעים, יש הרבה ישיבות, יש הרבה שיחות, יש הרבה עבודה רגשית עם התלמידים, לפעמים אני ממש מרגישה כמו אמא שלהם, באיזשהו אופן אמא שנייה, וזה הרבה עבודה מאחורי הקלעים, שאנשים לא תמיד יודעים, לא תמיד מבינים את זה.

קובי: זאת אומרת, אני חושב זה מצחיק, שאת אומרת את זה, הרבה פעמים בגלל שאני מכיר את זה, אז אני חושב, כל אם אם אני שאני כותב למורה, אני אומר רגע, תכפילי את זה ב-30, זאת אומרת, אני יש לי רק, אני רק שאלה קטנה, כמו שאומרים אבל למורה יש 30 ילדים, כאלה בכיתה חינוך שלה, ולפעמים מורה בטח בחטיבה, ובתיכון, מלמדת, איזה לא יודע, 5, 6, 7, 8 כיתות, אז צריך להכפיל את זה בהרבה, ואני יש לי רק שאלה קטנה, אז להרבה הורים יש רק שאלה קטנה, וזה לא נגמר, בטח אני מניח, בטח העידן הוואטסאפ היום.

כרמית: האמת שנגעת בכמה נקודות. הראשונה, זה גורם לי להיות מאוד סלחנית כלפי המורים של הילדים שלי, המורות של הילדים שלי, כי אני יודעת מה זה, אז אם אני לא מקבלת מענה מיד, אני נושמת, לא מתעצבנת, מכילה, כי אני מבינה מה זה. הנקודה השנייה, היא שזה דווקא מעניין, אצלנו בחטיבה בחולון, יש מה שנקרא חינוך אישי. חינוך אישי זה בעצם 2 מחנכים בכיתה, לא אחד משמעותי, אחד עיקרי, אחד משני, אלא ממש 2 מחנכים עיקריים בכיתה. הכיתה היא כיתה אחת, אבל היא מחולקת ל-2 קבוצות חינוך, את כל השיעורים הם לומדים ביחד, אבל בשיעורי חינוך הם לומדים ב-2 קבוצות. כל קבוצה עם מחנך, וזה דווקא מאוד מאוד מאפשר לנו להגיע לכולם. וזה בעצם להתמודד עם חצי כיתה עכשיו, זה לא שאני לא זמינה לכל הכיתה, כן? הרבה פעמים אני נגיד חינכתי, עכשיו אני מסיימת עכשיו, 4 שנים עם מחנך שחנכנו יחד, בשנים האלה, והרבה פעמים, אני נגיד, הבנות היו מרגישות יותר בנוח לפנות אלי, גם אם הן היו בקבוצות החינוך שלו, או הבנים אליו, שזה גם בסדר, אנחנו זמינים לכולם, אבל זה כן החלוקה הזאת, כן מאפשרת להגיע ליותר ההורים, יודעים שהם צריכים לפנות אלי או למחנך השני, אני זמינה יותר, כי אני צריכה להיות זמינה ל-18, ולא ל-36, אז זה נראה טיפה אחרת.

קובי: אז זה יותר קל גם, אבל בואי, נלך עוד צעד קדימה עם זה, התדמית של המורים היא מאוד בעייתית, אם נגיד את זה בעדינות, המון חופשים, ימי עבודה יחסית קצרים, יום חופשי באמצע השבוע, החיים טובים.

כרמית: כן, העיניים שנפתחות, כן, יש אני מורה ויש לי מלא חופש, ומלא זמן פנוי, ואני מסיימת לעבוד כל יום ב-12.

קובי: לא רואים את המבט, אבל זה היה ציניות עכשיו.

כרמית: ברור שציניות. סליחה, לא נכון.

קובי: אבל ככה זה נראה מהצד, זאת אומרת, איפה המורה סיימה לעבוד ב-2, מה קורה, זה היום תמיד, זה היום החופשי שלה, וחופשים על ימין ועל שמאל, עכשיו גם הוסיפו גשר כזה, בין יום כיפור לסוכות, בכלל המורות יעופו ברחבי העולם, בשבועיים האלה, כאילו באמת מהצד, או אצל המון, זה נראה מה זה מגניב.

כרמית: נכון, אז לא עשיתי שיעורי בית, ולא בדקתי כמה חופשים יש במדינות האו אי סי די, אבל ממה שאני זוכרת ויודעת, מספר חופשים בישראל הם לא גבוהים יותר ממדינות אחרות, זה שוב נופל על העניין של הפער בין החופשים של הילדים לעומת הוריהם, אבל אם נתמקד רגע בעניין של המורים, כן יש לנו הרבה ימי חופש, זה נכון, אבל זה מה זה חשוב, ומה זה דרוש, ואנחנו צריכים את זה.

קובי: כי מה?

כרמית: אני לא מתיימרת להגיד שאני עובדת יותר קשה מהאחרים, ממש לא, יש אנשים שעובדים מאוד מאוד קשה במדינה הזאת, אני לא עושה תחרות עם אף אחד, אבל אני כן יכולה להגיד, בלב שלם, שאני מרגישה שאני עובדת בעבודה, שהיא יותר שוחקת, השחיקה בה....

קובי: זאת קלישאה שצריך לפרט אותה.

כרמית: אין בעיה. נפרט. אין בעיה.

קובי: הסבירי, פרטי, נמקי, והביאי ציטוט, כמו שאמורים בבגרות.

כרמית: כן, אפרט. ההתמודדות עם כל כך הרבה תלמידים, בכל יום נתון, ובמקביל להיכנס לשיעורים פרונטליים, ובמקביל כל הנושא הזה של מדדי הערכה, ומיפויים, וכמובן מי שיש לו תפקיד, אז יש גם את דרישות התפקיד, התחושה היא שאתה כל הזמן בתזוזה, כל הזמן קורה משהו, כל הזמן אין לך רגע דל, לא נעים לי להגיד, אבל לפעמים גם לא לעשות פיפי, שלא נדבר על אוכל, והתורנות בהפסקות, והתורנות בשער, אתה כאילו כל הזמן, כל הזמן בתזוזה, אם אנחנו רוצים להסתכל על השעון, ולראות כמה צעדים אני עושה ביום עבודה, וכמה צעדים אני עושה עכשיו בחופש, אז אין מה להשוות, אתה כל הזמן בתנועה, גם בראש, וגם ברגליים, והעבודה לא נגמרת, היא לא נגמרת, אולי סיימתי ב-2, או ב-3, או ב-4, אבל העבודה היא לא נגמרת, יש הרבה עבודה, גם בבית, הילדים שלי מרגישים את זה היטב, הם אומרים לי הרבה פעמים, תסגרי את המחשב, אם זה שוב הקלישאה הזאת, אבל זה לא, זה לא קלישאה, מבחינים, עבודות, שיחות עם מורים, זה כל הזמן שם, ואתה יודע, גם אם זה לא שם פיזית, אז זה בראש כל הזמן, זה בראש שלך כל הזמן, המחשבות הן על התלמידים, ומה שהוא עבר, והילדה ההיא שהייתה לה איזושהי בעיה, ואני לא בטוחה אם זה נפתר, ואני מוטרדת, ואני מדברת איתה, ומתקשרת אליה, זה כל זה, כאילו, יש לי המון ילדים, ולא 2, וזה שוחק, זה שוחק.

קובי: את יודעת, אמרת לדעתי את אחת המילים הכי חשובות, במקביל, זאת אומרת, הכל קורה במקביל, זה גם לא באחד אחרי השני, זה הכל ביחד, ואני תמיד אומר לסטודנטים שלי, שאחד הדברים לדעתי הכי קשים בללמד, אפילו בשיעור נגיד יש לך 45 דקות, זה מספר הדברים שאתה צריך לעשות במקביל, שוב זה כאילו נראה סבבה, אני נכנס לשיעור, והעברתי את השיעור על לא יודע דמוקרטיה, כבר 2,000 פעמים קודם, אז אני זוכר אותו בעל פה, אבל זה רק דבר אחד שאני צריך לעשות, להגיד את המילים שקשורות לדמוקרטיה. אתה גם צריך לראות שכולם ערניים, אתה גם צריך לראות מי כותב, מעתיק, מי מקשקש, אתה גם צריך לראות מי לא הבין, אתה צריך לראות על הפרצוף שלו, כי הוא לא יגיד לך שהוא לא הבין, אז אתה צריך לראות איזה פרצוף, של סימן שאלה, ולהגיד לו, רונן מה לא הבנת, ואז הוא יגיד לך באמת לא הבנתי, וצריך, אתה עושה כל כך הרבה דברים במקביל, ב-45 דקות האלה, שכאילו אתה יוצא מותש, לפעמים משיעור רגיל, שסתם, ואתה יודע פה בעל פה, זאת אומרת, לא היית צריך להתכונן אליו, על כל זה באמת מתיש, ללמד כן.

כרמית: זה נכון. החלק של הלימוד של החומר, הוא החלק הקל בשיעור, חד משמעית, כי עשית את זה 100 פעמים, אתה הרבה פעמים חוזר על עצמך, עם חומר כבר ידוע ומוכר, אבל באמת כל המסביב, אם זה בעיות משמעת, אם זה דיבורים, ריכוז, אתה רוצה לוודא שכולם איתך, כמו שאמרת המון דברים לשים לב אליהם במקביל, וזה זה החלק המשמעותי, ואז אתה יוצא מהשיעור, ואתה מגלה עוד עולם שלם בחוץ, מחוץ לשיעור, של דברים שקרו, נגיד בכיתה החינוך שלך, שהיו בעיות בדיוק בשיעור האחרון, שהיה ועכשיו אתה צריך להגיע לזה, אבל אתה צריך להיכנס לשיעור הפרונטלי הבא, בכיתה אחרת, כמורה מקצועי, המון דברים קורים, כל הזמן זה נכון.

קובי: אז מה נגיד על החופש הגדול? תשכנעי את המאזינות שלנו, והמאזינים, שבאמת צריך חודשיים וחצי, זה באמת המון, אז מה?

כרמית: זה מצחיק, כי כל שנה כשאני יוצאת לחופש, אז יש איזה דין ודברים עם בעלי, עם הסיפור הזה, ואני כל הזמן.

קובי: "את גם ככה בחופש"

כרמית: בדיוק. אני מכריזה, אני לא אתנצל על זה שאני בחופש, קודם כל תבינו את זה, אני לא אתנצל, לא אז אני אסביר קודם כל, בוא נגיד שאנחנו מסיימים בסוף יוני, זה חטיבת הביניים, עד תחילת יולי, הרבה פעמים זה לא ממש חופש, בטח לא לבעלי תפקידים, במקרה שלי, רכזת פדגוגית, הרבה התעסקו איתי, עם מערכת לקראת שנה הבאה, סגירת קצוות של השנה האחרונה, זה מפגשי סיכום כאלה, אז בוא נגיד שעד יולי עוד אין כל כך חופש, ואז אנחנו בעצם בתחילת יולי, בדרך כלל ככה מתפזרים, וכל אחד יוצא לחופש שלו, אני אגיד שמורים מורות, שהם הורים לילדים קטנים, או אפילו גדולים, לא תמיד נהנים מהחופש 100 אחוז, כמו שאנחנו מדמיינים, חופש זה לא שאני יושבת על שפת הבריכה עם קוקטיל, יש לי ילדים בבית, לאחת מהן אין קייטנה לדוגמה, או בית ספר של החופש הגדול, אז היא גם בבית, אז למעשה אני איתה, ואני אגיד יותר מזה, כשהם היו קטנים, אפילו הייתי ככה מנסה לחסוך קצת כסף, ולהשאיר גם את הקטן איתי בבית בימים האלה, אז בכלל לא היה חופש, הייתי פשוט איתם, אבל כן זה קצת יותר אוויר לנשימה, ולא צריך לקום בבוקר לפקקים, ואפשר ככה להגיע לדברים, שבמהלך השנה לא תמיד אני מגיעה אליהם, באמת יש לי לו"ז ביומן, של תורים לרופאים.

קובי: באתי לשאול, אם חוגים או משהו כאילו בסבבה, ואז לא.

כרמית: אני לא. אני עוד לא בסבבה, אני עוד בדברים הארגונים שלא הגעתי אליהם, תורים לרופא שיניים, כאילו במהלך השנה אין כל כך זמן לדחוס אותם, או כל מיני רופאים מומחים של הילדים, אני כאילו עוד בזה, יש לי לו"ז ממש כל יום, של משהו שלא הצלחתי לתפור במהלך השנה, ועכשיו ככה ביולי זה הולך לקרות, אז זה קודם כל, כי אגב אמרת יום חופשי באמצע שבוע, לא תמיד יום חופשי הוא באמצע שבוע, לפעמים הוא ביום שישי, עיין ערך אני, ובכלל שנה הבאה אנחנו עוברים ל-5 ימי לימוד, אז בכלל אנחנו הולכים כולם להיות ביום חופשי שישי, ובשישי כאמור לא תמיד מגיעים לדברים, אז באמת התקופה הזאת היא ממש הכרחית, כדי באמת לסגור קצוות, ולהגיע לדברים שלא הצלחתי לעשות, אבל זה חופש, וזה אווירה אחרת, ואני אני מרשה לעצמי להתנתק. לרוב חוץ מככה כמה הודעות מהתלמידים, מידי פעם של הכל בסדר, ומה שלומכם?, ולוודא ככה שהם לא שוברים את הראש, תרתי משמע.

קובי: כן? את בקשר איתם? את יוזמת שיחה נגיד בחופש הגדול, מה קורה? מה העניינים?

כרמית: אני גם יוזמת שיחות אישיות עם תלמידים, ובעיקר תלמידות, שאני יודעת שצריכות את זה, שצריכות את היחס, את שישאלו אותן רגע מה הן עושות, ומה שלומן, ואיך עובר החופש, וגם בקבוצה הכיתתית, מידי פעם ככה, אם אני סתם, אפילו אם אני נתקלת באיזה סרטון מצחיק, או תמונה מצחיקה, ובא לי ככה לתקשר איתם, אז אני שולחת להם, ואנחנו ככה קצת מקשקשים סביב זה, סתם בשביל לבדוק דופק, כאילו לראות שהכל בסדר, כן אז גם את זה, ואבל, חוץ מזה אני ממש מרשה לעצמי להתנתק, אני בקשר עם חברות מורות, חברים מורים מחדר המורים, שהם קרובים יותר מבחינתי, אבל ככה הקבוצה של המורים לדוגמה נכנסת להשתק אצלי, על אף היותי בעלת תפקיד, וזה לא אני בחופש, זה נכנס להשתק.

קובי: אבל את עושה משהו בשביל עצמך?

כרמית: אני?

קובי: מפרגנת לעצמך משהו?

כרמית: אני מאוד רוצה, ואני כל חופש אומרת, שאני אעשה משהו בשביל עצמי, אני מודה שלא תמיד אני מצליחה, לפעמים זו יכולה להיות חופשה גדולה, שהצלחנו ככה להכניס בשביל עצמי, לא תמיד, לא תמיד אני מצליחה, אני מודה, אני מגיעה לחופש מרוקנת מאנרגיות, ומאוד מאוד עייפה, ואני מוצאת את עצמי חסרת מוטיבציה לעשות משהו.

קובי: אז איך ממלאים מצברים? כאילו מה עושים בראייה, לקראת ה-1 בספטמבר?

כרמית: אז זהו, הרבה פעמים החופש עובר מהר מידי, אבל באמת יש ככה דברים קטנים, אבנים קטנות, שאני שמה לי כמטרות להשיג בחופש, כל מיני דברים שאני רוצה להספיק, באמת בשביל עצמי, אם זה רישיון לקטנוע.

קובי: מסוכן מאוד.

כרמית: כן, לא מומלץ, אבל כן, או אם זה חוג, או איזה סדנא, שבא לי ללמוד, או ככה חופש שעבר התחלתי להכין תכשיטים, לימדתי את עצמי להכין תכשיטים, וישבתי והתעסקתי בזה, בשביל הנפש, בשביל התחביב שלי, שבאמת כאילו למי יש זמן לתחביבים יותר מידי במהלך השנה, אז כן אני מאוד משתדלת, כי אחרת אני מגיעה לסוף החופש, ואני אומרת לעצמי- "כרמית לא עשית כלום, התבזבז לך החופש, אולי הזמן ברח לך בין האצבעות, ולא עשית כלום" ואז זה קשה נורא, להתחיל את השנה ככה.

קובי: אבל באמת בשקלול, של אני חושב על הכול, אני לא חושב אני מכיר את הקושי הזה, שבין להיות עכשיו חודשיים עם הילדים בבית, לבין זו כאילו כבר לא היה לפני, לומד, ודי.

כרמית: לא, כי קודם כל, הילדים שלי לא רואים אותי הרבה במהלך השנה, אני, הם רואים אותי, אבל אני לא פנויה אליהם רגשית, אז זה כן נחמד, שיש בכל זאת זמן איכות שהוא שלהם, וגם לא, זה לא לקום ב-6 בבוקר, ולהכנס לאוטו ב-7 לפקקים, ולחזור בלחץ אחרי הצהריים, לא זה אחרת. זה בכל זאת אווירה אחרת, זה בלי הלחץ שכל ההודעות, של הקבוצות של הוואטסאפ, שצריך זה, ולעשות זה, וללכת זה, כאילו יש זה רוגע זה אחר.

קובי: אז איך את מגיעה ל-1 בספטמבר? באמת בכוחות מחודשים?

כרמית: כן, לרוב כן. אני משתדלת. יש איזה, אני חושבת שכל מורה או מורה, יכולים להזדהות לקראת אמצע אוגוסט, יש פתאום איזה אסימון ענק שנפל, שאתה כזה מרגיש שזה לקראת סיום, וזה עוד מעט נגמר, ואתה מתחיל לעשות רפלקציה על מה שהספקת, ואם מיצית, ואם היה טוב, ורצית להשיג את כל מה שתכננת, ואז מתחילות ההודעות של יהיה, לקראת ימי היערכות, ואתה מבין שזה מתקרב, זה ממש אני זה, אני מתארת את זה דרמטי, אבל זה דרמטי.

קובי: אבל זה ככה.

כרמית: זה באמת דרמטי, אתה פתאום מבין שזה עוד מעט נגמר, ואתה חייב כאילו, וואי רגע אני צריך להתאפס על עצמי, וכן ימי הערכות לרוב מכניסים אותך כבר לוייב, גם אם אתה בא לא הכי מפוקס ומוכוון לזה, אתה מגיע לימי הערכות, אתה פוגש את הצוות, אתה רואה את שאר בית הספר, את חדר המורים, אתה מתחיל להיכנס לאווירה, וזה פשוט קורה, זה קורה באופן טבעי, ואתה, הגוף מתכוון, והראש מתכוון, ואתה מוכן לזה.

קובי: בואי נדבר עוד קצת עליך, אמרנו רכזת פדגוגית של חטיבת הביניים "עתידיים" בחולון, מה זה בעצם אומר? התפקיד הזה, רכזת פדגוגית, נשמע כזה חשוב.

כרמית: כן, האמת שאני מרגישה חשובה.

קובי: וזה כיף.

כרמית: כן, אני אגיד לך מה ריכוז פדגוגי, זה מין איזה תפקיד כזה שהתוכן, שאתה יוצק לתוכו הוא נורא משתנה מבית ספר לבית ספר, אצלנו אני ממש עובדת צמוד עם מנהלת החטיבה, והסגנית, ואנחנו מין איזה שלישיה כזאת, שעושה הכל ביחד. אני יכולה לומר בלב שלם, שאני עושה מעבר לפדגוגיה, ואני מרגישה ולוקחת חלק שותפה, ולוקחת חלק בכמעט כל תהליך שקורה בבית הספר, אם הוא פדגוגי ואם לא, אבל אם אנחנו שנייה מתמקדים בתפקיד הריכוז הפדגוגי, אז זה אומר תוכניות לימודים, הכנה של בעצם ממש אם זה הערכות חלופיות, ופי בי אלום, ומדדי הערכה, ולשבת עם רכזי המקצוע, להכין תכנית למהלך השנה, לוח מבחנים ממש, וזה אפילו בדברים הקטנים שלי, אם יש עכשיו פעילות חברתית, שצריכה להיכנס לשכבה שלמה, אז איזה אז איזה מין תיעדוף כזה של איפה אנחנו מכניסים את זה ככה, שזה יתאים לצרכים הפדגוגיים, ועדיין יאפשר פעילות חברתית, זה ממש חולש על הכל, ושוב אני גם ממש מרגישה שאני חלק מהכל, אני אפשר לומר גרה בחדר המנהלת, ואנחנו ממש שלישיה, שעובדת כל הזמן ביחד, על הכל.

קובי: הגעת בעצם לתפקיד הניהולי, די מהר, זה הפתיע אותך?

כרמית: כן, בשנה הראשונה בהוראה לימדתי שליש משרה, נכנסתי אגב, זה מסר למורים חדשים, כאלה שמחפשים עבודה, תיקחו, מה שנותנים לכם טוב, אמרו לי את זה פה שסיימתי את התואר האם טיץ', אמרו לי תכנסי לבית ספר. משם תגדלי וככה היה. חיפשתי משרה, ראיתי, סיימתי את עריכת הדין, אמרתי שאת זה אני לא רוצה, והציעו לי בבית ספר בחולון, שליש משרה מורה למגמת משפטים בחטיבה, מה זה שליש משרה? זה כלום, זה 8 שעות, איך מתפרנסים מזה, אבל אמרתי אוקי אני זוכרת, אמרו לי תכנסי ומשם נגדל תוכיחי את עצמך, ויהיה בסדר, וככה היה שנה הראשונה, עבדתי בשליש משרה בסוף השנה הזו כבר אמרו לי שנה הבאה את מחנכת כן היה לי ברור שזה מה שאני רוצה לעשות, נכנסתי כמחנכת, ואז אמרו לי, אבל את גם מורה לאזרחות, אז בואי תלמדי אזרחות, ואז בחטיבה העליונה, אמרו לי, אנחנו בדיוק מחפשים מורה להגשה לבגרות, אז משליש משרה עליתי ל-100 פלוס, מגישה לבגרות, מחנכת מורה לאזרחות ב-ט', ואז בסוף השנה הזו באמת הוצע לי התפקיד, נבהלתי. זה גם היה זו הייתה בדיוק השנה שנכנסו לקורונה, אז אני זוכרת שבתחילת שנה הוצע לי התפקיד, וככה ניסיתי לגשש ולהבין, במה מדובר, ומה גם, מה הגמול שמגיע איתו, אם זה משתלם לי ב"מרכאות" ברור שזה לא, כי אף פעם אנחנו לא, זה אף פעם לא התמורה לא תואמת, אבל העבודה היא מאוד מאוד קשה, והתמורה לא תמיד, אבל בסדר והחלטתי ללכת על זה ואז נכנסו לקורונה, ולא דברו איתי על זה יותר, והייתי בטוחה שזה לא קורה, וחשבתי טוב הוצע לי, וזה התאים בשעתו, ואולי כבר לא, ובאמת לקראת סוף שנה, שוב נערכה שיחה ככה בין הסגרים, וזה שהיינו יום פה, יום שם בבית ספר, ונאמר לי שכן במפורש אני הולכת להיות רכזת פדגוגית של החטיבה, לקחתי את זה ב-2 ידיים, בבהלה כמובן אבל בשמחה, וזהו וכן, והיום אני מסיימת שנה שלישית בתפקיד.

קובי: את יודעת שזה מאוד מאפיין מורים, מורות, גם מורים וגם מורות, יש עוד הרבה תפקידים, וזה, אז כאילו הגמול הוא בצד כזה, זאת אומרת, ברור לכולם שאנחנו לא עושים את זה בשביל הכסף, אגב כל התפקידים אלה שזה מלא עבודה, אין בצידם גמול מהותי, יש 6 אחוז פה, כזה בצד אין גמול מהותי, בטח לא כמו שאמרת בפרופורציה למספר השעות וההשקעה שאתה עושה, וזה כאילו מובן מאליו, שמישהו ייקח את התפקיד הזה.

כרמית: נכון, אבל אני זוכרת שכשהוצע לי התפקיד, התייעצתי עם כו, מחנך שלי, ושחינך איתי, שהוא מאוד מאוד ותיק במערכת, הוא היה אז 13 שנים מורה, והוא אמר לי קודם כל תשאלי מה את מקבלת, עכשיו שוב, ברור שזה לא פרופורציונלי.

קובי: ובצדק, את יודעת זה פרופסיה שלנו, אנחנו, אתה מקבל תפקיד, ומגיע לך משהו על זה.

כרמית: זה נכון, אבל כשאתה מורה צעיר במערכת, אתה לא תמיד מבין את זה, לוקח זמן אני מרגישה, שאני מפתחת איזושהי בשלות, בהבנה של איך הדברים עובדים במערכת הזאת, ולפעמים אם אתה לא דורש אתה לא מקבל וזה קורה יש הרבה מקרים שאם אתה לא אומר אני רוצה את זה או זה מגיע לי, אז אתה לא תקבל, ולא בגלל שזה אפילו לא קשור להנהלת בית הספר, זה הרבה פעמים ברמות היותר גבוהות, המערכת היא כזו, ולכן הוא באמת אמר לי הדבר הראשון, זה תשאלי מה הגמול שאת מקבלת, או השעות, או הזה, ותוודאי שזה מספק אותך, שאת תרגישי שעל אף העבודה הקשה, את מרגישה בכל זאת מתוגמלת, כי ברור שזה לא יהיה, לא יהיה פרופורציונלי, אבל

לפחות את תרגישי שזה מספיק לך, ובאמת נכנסתי, ואני זוכרת כי קצת התביישתי בהתחלה, כי שוב הייתי בשנה השנייה שלי בהוראה, אבל אמרתי לה מה הגמול, והיא כאילו קצת לא כל כך, כאילו, לקח איזה רגע, היה איזה רגע של מבוכה, של...

קובי: כי לא רגילים, שמורים שואלים, מה אני מקבל בתמורה.

כרמית: כן בדיוק. אבל צ'יק צ'ק התאפסנו על זה, ו...!

קובי: בצדק.

כרמית: כן, וזה בסדר, ואני יכולה לומר שהיום אני מרגישה מתוגמלת.

קובי: מעולה, ואת נהנית במרכיב הניהולי הזה, של העבודה שלך?

כרמית: אני מאוד נהנית, אני מאוד נהנית לעבוד, אני בן אדם שהוא מאוד נהנה לעבוד עם אנשים, ובתפקיד הזה זה בעצם מאפשר לי את 2 הצדדים, זה גם אני, גם בהוראה שזה מול התלמידים, וההורים שלהם כמובן, אבל קודם כל מול התלמידים, וגם והתפקיד בעצם מאפשר לי גם את התקשורת מול המורים, בעבודה השוטפת, וזה כיף כי אני נהנית, אני מרגישה שאני נהנית מכל העולמות, אני מאוד משתדלת להיות נגישה לכולם, אני חושבת שאני מצליחה בזה, אני מקווה, מורים מרגישים בנוח לפנות אלי, לפעמים גם מדברים שהם ליד התפקיד, אבל אני מאוד מאוד משתדלת, לשים את עצמי נגישה לכולם, וגם להרגיש שאני משמעותית, שאני עושה משהו שיש לי השפעה, שאני משפיעה גם על מהלכים פדגוגיים, גם על דברים אחרים, גם על קשרים עם אנשים, ממש כאילו תחושה כזאתי של אני משמעותית.

קובי: ואם נחבר את זה לנושא הקודם, אז כל מי שיש לו תפקיד, יש לו גם פחות חופש גדול, וחופש בכלל.

כרמית: נכון. אז כמו שאמרתי באמת, בעלי תפקידים לרוב עובדים עד תחילת יולי, כי באמת יש הרבה דברים לסגור, והרבה דברים להכין לקראת שנה הבאה, וגם בדרך כלל באוגוסט, זה טיפה מתקצר אחורה, כי שוב כי יש דברים להכין ולהתחיל, לתקשר עם הצוותים, ולהכניס אותם לאווירת 1 לספטמבר. אז כן אז החופש הוא בדרך כלל יותר קצר, והציפייה היא ממך שתהיה טיפה יותר זמין, למקרה שזה, לא כמו מורה, שהוא לא בעל תפקיד, שבאמת יכול להתנתק לחלוטין, פה יש איזשהו, עדיין יש תקשורת בצוותי הניהול, כל מיני דברים שצריך בכל זאת לדבר עליהם, ואתה לא יכול להעלם, אתה חייב בכל זאת לקחת חלק.

קובי: תני טיפ, למורה או מורה חדשים, לקראת החופש הגדול הראשון שלהם.

כרמית: אז ממש ברמה הכי טכנית, לתכנן דברים, לנעוץ ביומן, כדי לא למצוא את עצמך נזרק למיטה, ולא עושה כלום, כי אחרי זה מגיעים לאוגוסט, כמו שאמרתי, קודם בתחושה שלא עשית שום דבר, ולא נהנית מהחופש, אז ממש לתכנן.

קובי: כאילו לשכב במיטה, ולעשות כלום, זה לא נחשב.

כרמית: זה לא מספיק, זה נחמד, לא, אני אגיד נכון זה נשמע כאילו מה אני אסביר.

קובי: זה שיא החופש כאילו.

כרמית: כן, אבל אם 60 יום תשכב במיטה, 60 כאילו בהגזמה, אבל אם חודש וחצי תשכב במיטה, ולא תעשה כלום, זה לא מתמלא, זה לא, הלב לא מתמלא, זה לא מספיק. זה נחמד, הגוף צריך מנוחה, הראש צריך מנוחה, אין ספק בכלל צריך את זה, צריך ימים כאלה, אבל אחרי זה אתה מגיע לסוף החופש, ואתה לא מרגיש שמיצית אותו, אתה מרגיש שהיית קצת יוסלס כזה, כאילו אני לא רוצה להגזים אבל כאילו מצב ריקבון כזה, כי אתה כי לא עשית שום דבר משמעותי, או שום דבר בשביל לא יודעת, הנפש, הראש, אז כן צריך לנוח, אבל אני חושבת שהכי נכון, זה לנעוץ דברים שאתה רוצה לעשות, שרצית להספיק, אם זה נסיעה, אם זה חו"ל, כמובן אם יתאפשר, אם זה שוב איזה סדנה. אחותי מורה גם היא, יש לה מנהג, היא כל חופש עושה לה ממש לו"ז של סדנאות,

ודברים שהיא רצתה ללמוד, וחוג ציור, וחוג תכשיטנות, וכל מיני דברים, בשביל למלא את הנפש, בדברים טובים, בדברים שעושים לנו טוב.

קובי: וטיפ אחד, למי שמתלבט או מתלבטת, אם להיכנס להוראה בכלל.

כרמית: אני לא חושבת שיש טיפ אחד שמתאים לכולם. אני חושבת שבכלל הוראה לא מתאימה לכל אחד, אבל אם כבר החלטת להיכנס, אז יש לזה 2 צדדים, אחד לבוא בראש פתוח וגמיש, כי צריך לגלות הרבה גמישות בעבודה הזו, אבל גם לבוא בידיעה, שאתה לפעמים תצטרך להציב את הגבול, להיות, לעמוד על שלך, להציב את הגבולות, להגיד אני את זה לא עושה, כי זה לא מתאים לי, או אני לא אקח את התפקיד הזה, או את הפרויקט הזה, כי זה כרגע לא מתאים לי, בחיים האישיים שלי, יש הרבה דוגמאות כאלה, או כי אני לא מתגמל, זה בא ביחד, זה הכלה וגמישות, ורגישות, לצד לדעת לעמוד על שלך, ולא לא לעשות כל מה שמבקשים ממך, תמיד להבין אם זה מתאים לך או לא,

קובי: לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, כרמית אני שואל, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש, מוכנה?

כרמית: אוקי. כן

קובי: תיכון עתידים

כרמית: בית

קובי: חלוקת תעודות

כרמית: כאב ראש

קובי: שיעור חינוך

כרמית: כיף

קובי: משכורת

כרמית: נמוכה

קובי: טיול שנתי

כרמית: גיבוש

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה?

כרמית: נשימה עמוקה

קובי: מורה טובה היא

כרמית: מכילה

קובי: תלמיד טוב הוא

כרמית: וואו, קשה לי.

קובי: סטאז'

כרמית: לא, רגע, תלמיד טוב.

קובי: אוקי, יאללה, קחי את הזמן.

כרמית: תלמיד טוב, תלמיד טוב זה לא תלמיד שמכין שיעורי בית, מבחינתי.

קובי: אז מה

כרמית: קשוב, אכפתי, עצמאי, זה לא היה מילה אחת סליחה.

קובי: זורם איתך סטאז'

כרמית: לסמן וי

קובי: אם טיץ'

כרמית: אם טיץ' אני אגיד משהו לא

קובי: יאללה

כרמית: קיצור דרך

קובי: מעולה. כל עוד את מגיעה למטרה.

כרמית: כן

קובי: אמר את זה הארנב של אליס. כרמית אני רוצה להודות לך, קודם כל ששיתפת אותנו בחוויית ההוראה שלך, לאורך שנים, החופש הגדול המאוד משמעותי, אני רוצה לאחל לך קודם כל, אנחנו בתחילת החופש, שתהני מהחופש הגדול שלך, שתעשי בו דברים טובים ומשמעותיים, ושתצברי כוחות לשנה הבאה, בואך שבתון, עוד מעט, אז בהזדמנות אחרת נדבר על שבתון, תודה כרמית.

כרמית: תודה רבה, היה לי כיף להיות פה.

קובי: תודה. "עולים כיתה" כאן סיימנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות. חפשו תואר שני מוסמך בהוראה, אם טיץ' סמינר הקיבוצים, אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ ממרכז החדשנות, בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה, אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו, בחנויות האפליקציות ולסמן עוקב, כך תקבלו התרעה, על כל פרק חדש שעולה לאוויר. נשתמע בפרק הבא.